

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v trestní věci obžalovaného J. N., nar. v , při veřejném zasedání konaném dne 29.11.2012, *t a k t o* :

K odvolání obžalovaného J. N. se podle § 257 odst.1 písm.d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 25.7.2012 sp.zn. 4T 4/2012 v celém rozsahu a **znovu se rozhoduje** tak, že trestní stíhání tohoto obžalovaného pro skutek uvedený v obžalobě Okresního státního zastupitelství Plzeň – město ze dne 12.1.2012 sp.zn. 1 ZT 657/11 spočívající v tom, že obžalovaný měl dne 9.8.2011 v 09.43 hodin jet v Plzni jako řidič osobního vozidla BMW, RZ: , po vozovce nám. Republiky ve směru jeho jízdy od ulice Dominikánská směrem ke křižovatce ulic nám. Republiky – Bedřicha Smetany – Prešovská, na které odbočoval vlevo směrem k ulici Zbrojnická, a v prostoru před domem nám. Republiky č. 24 řidič J. N. při odbočování vlevo ohrozil přecházející chodkyni D. M., nar. , čímž porušil ustanovení § 5 odst.2 písm.g) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v důsledku čehož přední částí vozidla BMW, RZ: , narazil do chodkyně D. M., která přecházela vozovku zleva doprava z pohledu jízdy řidiče J. N., po střetu chodkyně D. M. upadla na vozovku a řidič J. N. z místa nehody bez zastavení odjel, při dopravní nehodě došlo ke zranění chodkyně D. M., která dle lékařské zprávy o zranění utrpěla při nehodě zlomeninu horního konce pažní kosti vpravo a na pravou ruku jí byla přiložena ortéza, kterou měla připevněnou k tělu, při léčení byla D. M. omezena v obvyklém způsobu života při vykonávání úkonů běžné denní potřeby po dobu nejméně sedmi dní, pracovní neschopnost u jmenované nenastala, neboť je ve starobním důchodu, u řidiče J. N. nebyla dechová zkouška provedena, neboť z místa dopravní nehody odjel, u chodkyně byla na místě dopravní nehody přítomnost alkoholu vyloučena dechovou zkouškou přístrojem Dräger, při dopravní nehodě nedošlo k žádné hmotné škodě, technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě zjištěna ani uplatněna, a kvalifikovaný obžalobou jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst.1 trestního zákoníku,

se podmíněně zastavuje podle § 307 odst.2 písm.a) trestního řádu s tím, že obžalovaný se zavazuje zdržet se po dobu šesti (6) měsíců řízení všech motorových vozidel. Podle § 307 odst.3 trestního řádu se stanoví zkušební doba na **dva (2) roky**.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem citovaným ve výroku tohoto usnesení byl obžalovaný uznán vinným přečinem podle § 148 odst.1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit jednáním popsaným ve výroku tohoto usnesení. Okresní soud uložil obžalovanému podle § 148 odst.1 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon mu odložil na zkušební dobu jednoho roku podle § 81 odst.1 a § 82 odst.1 trestního zákoníku a dále mu uložil ještě podle § 73 odst.1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech

motorových vozidel na dobu jednoho roku. V další části pak okresní soud rozhodl o náhradě škody.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný J. N. v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Odvolání je odůvodněno tak, že směřuje proti výroku o vině i proti výroku o trestu a dožaduje se postupu podle § 307 trestního řádu. Obžalovaný v odvolání uvádí, že nepopírá střet s poškozenou chodkyní, kterou ovšem neviděl a vychází tedy z výpovědí ostatních osob, protože vlastní podstatnou jednání je jeho nepozornost. Doznává se tedy k trestné činnosti, kterou i soud označil jako trestnou činnost spáchanou ve formě nevědomé nedbalosti. V další části pak obžalovaný poukazuje na to, že poškozené nahradil škodu, omluvil se jí a sama poškozená souhlasila s tím, aby stíhání bylo podmíněně zastaveno s tím, že pokud jde o náhradu škody VZP, činí obviněný příslušné kroky k jejich úhradě. Pokud jde o předchozí přestupky spočívající v překročení rychlosti, uvádí obžalovaný v odvolání, že vždy vinu na místě přiznal a přijal pokutu v blokovém řízení.

Pokud jde o průběh a místo nehody, zdůrazňuje obžalovaný, že okresní soud při rozhodování pominul nešťastné řešení dopravního značení v místě nehody s tím, že jde o místo, které klade na řidiče, ale i na chodce vysoké nároky a že nehoda byla spíše nešťastnou náhodou než flagrantním porušením povinností řidiče. Pokud okresní soud vytýkal obžalovanému, že v minulosti byl odsouzen pro trestný čin loupeže, obžalovaný k tomu podotýká, že je to samozřejmě pravda, že ovšem uložený trest přijal a že tento typ jednání, pro který je nyní stíhán, nijak nesouvisí s tím, pro co byl odsouzen.

V další části pak odvolatel poukazuje na to, že i poškozená porušila svoji povinnost, neboť mohla využít přechodu na rohu náměstí republiky, avšak ona to neučinila a přecházela vozovku mimo přechod pro chodce. Znovu se připomíná složitost dopravní situace, kdy obžalovaný jako řidič musel věnovat pozornost při odbočování pravé straně, odkud kromě vozidel přijíždí i tramvaj, navíc jde o vozovku nadstandardně frekventovanou jak vozidly, tak chodci a výhled na chodce z pohledu obžalovaného ztěžují i vozidla, která vždy parkují po levé straně z pohledu obžalovaného.

Z těchto důvodů přihlížejí přitom ke složité dopravní situaci, k tomu, že obžalovaný se doznal, litoval jednání a nahradil poškozené škodu, požaduje se postup podle § 307 trestního řádu.

Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal podle § 254 odst.1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, stejně jako řízení, které mu předcházelo, přihlížejí přitom k vadám, které byly v odvolání obžalovaného uváděny, a poté, co si doplnil dokazování aktuálním opisem rejstříku trestů na obžalovaného i aktuálním výpisem z evidenční karty řidiče, dospěl k následujícím závěrům.

Skutková zjištění soudu prvního stupně byla správná a v podstatě úplná, stejně tak jako právní kvalifikace, když obžalovaný k tomu ani nic zásadního nenamítal. Jediné pochybení, které lze soudu vytknout je spatřováno v tom, že příčinou nehody nebylo porušení § 5 odst.2 písm.g) zákona č. 361/2000 Sb., ale typicky se jednalo o nevěnování se řízení, tedy o porušení povinnosti podle § 5 odst.1 písm.b) citovaného zákona. Jinak je třeba ovšem konstatovat, že zavinění na dopravní nehodě obžalovaný doznal, byť z místa nehody odjel, avšak nebylo možné vyvrátit jeho verzi, že si toho, že si porazil poškozenou, ani nevšiml. Pokud jde o

právní kvalifikaci jednání podle § 148 odst.1 trestního zákoníku, ani v tomto směru se soud nedopustil pochybení.

Pokud ovšem okresní soud dospěl k závěru, že není možné aplikovat ustanovení § 307 trestního řádu, musí odvolací soud konstatovat, že poslední novelou trestního řádu došlo k té situaci, že jednak odvolací soud již může sám rozhodnout o podmíněném zastavení trestního stíhání, případně i o narovnání, což vyplývá z ustanovení § 257 odst.1 písm.d) trestního řádu. Jednak došlo v mezidobí i k té situaci, že bylo rozšířeno ustanovení § 307 trestního řádu, které se týká podmíněného zastavení trestního stíhání, a to tak, že byl doplněn druhý odstavce k tomuto ustanovení, ve kterém se uvádí, že je-li to odůvodněno povahou a závažností spáchaného přečinu, okolnostmi jeho spáchání nebo poměry obviněného, soud a v přípravném řízení státní zástupce rozhodne o podmíněném zastavení trestního stíhání pouze tehdy, pokud obviněný splní podmínky uvedené v odstavci 1 a současně se zaváže, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v souvislosti s níž se dopustil přečinu nebo složí na účet soudu peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Další podmínkou je pak to, že vzhledem k osobě obviněného a s přihlédnutím k dosavadnímu životu a okolnostem případu, lze důvodně očekávat, že takové rozhodnutí je dostačující.

Podle třetího odstavce § 307 trestního řádu pak se v tomto případě může uložit zkušební doba až na pět let. Konečně podle pátého odstavce téhož ustanovení je stanoveno, že jestliže se obviněný zaváže zdržet se během zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání řízení motorových vozidel, musí být poučen o povinnosti odevzdat řidičský průkaz podle zvláštního právního předpisu a o tom, že právní mocí rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání pozbude řidičského oprávnění.

Když Krajský soud v Plzni jako soud odvolací přezkoumal napadený rozsudek a celý předložený spisový materiál a opatřil si také aktuální výkazy k osobě obžalovaného, dospěl k závěru, že v daném případě je situace taková, že lze aplikovat ustanovení § 307 o podmíněném zastavení trestního stíhání. Všechny podmínky uvedené v § 307 odst.1 trestního řádu byly nepochybně splněny a odvolací soud musí k tomu dodat, že ve prospěch obžalovaného je třeba hodnotit i jeho doznání. Situace byla totiž taková, že nebyla vyvrácena verze obžalovaného, že si střetu s chodkyní ani nevšiml, a to je zcela reálné i proto, že chodkyně byla zraněna pouze na ruce, nikoliv na nohou ani na jiné části těla, takže kontakt osobního vozidla obžalovaného a chodkyně nebyl rozhodně výrazný a proto pravděpodobně tento kontakt obžalovaný přehlédl. To odvolací soud konstatuje proto, že v případě, že by se nedoznal obžalovaný, že řídil toto motorové vozidlo, byla by otázka prokazování této skutečnosti jistě nikoliv jednoduchá. Výrazně ve prospěch obžalovaného je třeba také přihlédnout k tomu, že s poškozenou uzavřel dohodu a skutečně také poškozené vyplatil částku 10.000,- Kč, s čímž poškozená souhlasila a prohlásila, že souhlasí jak s podmíněným zastavením trestního stíhání, tak s tím, že další náhradu škody nebude požadovat. Pokud jde o bolestné a případné ztížení společenského uplatnění, to samozřejmě bylo hrazeno pojišťovnou. Částka 10.000,- Kč ze strany obžalovaného byla tedy poskytnuta nad rámec náhrady škody, kterou řešila příslušná pojišťovna. Vzhledem k tomu, že u poškozené šlo o zranění lehké, tedy o prostou újmu na zdraví, je jistě částka 10.000,- Kč částkou, která není zanedbatelná a která jistě pomohla poškozené řešit situaci, do které se po nehodě dostala.

Pokud okresní soud argumentoval tím, že nejsou podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání také proto, že obžalovaný se nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení, tak s tímto argumentem se odvolací senát neztotožnil, neboť má za to, že

podmíněný trest odnětí svobody byl uložen obžalovanému za pomoc k trestnému činu loupeže podle § 24 odst.1 písm.c) k § 173 odst.1 trestního zákoníku a v daném případě jde o zcela odlišnou trestnou činnost, především pak o trestnou činnost nedbalostní spáchanou tou nejnižší možnou mírou zavinění, tedy nevědomou nedbalostí.

Pokud pak byly argumentem pro nepostupování dle § 307 trestního řádu záznamy obžalovaného v evidenční kartě řidiče, v tomto směru se částečně odvolací senát se soudem prvního stupně ztotožnil, a to především proto, že jednak se oba záznamy týkají nedávné doby, když první záznam, kdy rychlost v obci činila 77 km/h, je z ledna 2011, avšak druhý záznam, který se týká stejného přestupku a šlo o rychlost 74 km/h, je ze 7.3.2012, tedy z doby po spáchání této nedbalostní trestné činnosti. Z toho lze dovodit, že i po uvedené nehodě, která je předmětem tohoto řízení, nedodrжуje obžalovaný řádně pravidla silničního provozu a ačkoliv nehoda, kterou způsobil, byla zaviněna pouze z nevědomé nedbalosti a střet s chodkyní byl skutečně minimální, přesto měl odvolací senát za to, že nemůže přicházet v úvahu podmíněné zastavení trestního stíhání podle prvního odstavce § 307 trestního řádu, ale že jsou dány vzhledem k výše uvedenému podmínky pro postup podle § 307 odst.2 písm.a) trestního řádu. S tímto se ztotožnila i obhajoba a proto obžalovaný dne 22.11.2012 se sám písemně zavázal k tomu, že po dobu šesti měsíců ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání se zdrží řízení motorových vozidel. Písemné prohlášení v tomto směru předložil pak jeho obhájce při veřejném zasedání u odvolacího soudu dne 29.11.2012.

Odvolací soud proto tedy postupoval podle § 257 odst.1 písm.d) trestního řádu, zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a znovu rozhodl tak, že trestní stíhání obžalovaného podmíněně zastavil, a to postupem podle § 307 odst.2 písm.a) trestního řádu s tím, že obžalovaný se zavazuje zdržet se po dobu šesti měsíců řízení všech motorových vozidel. Současně pak ve smyslu třetího odstavce § 307 trestního řádu stanovil odvolací senát zkušební dobu, a to v trvání dvou roků, když vycházel z toho, že částečně je možno přihlédnout k tomu, že se nachází obžalovaný ve lhůtě podmíněného odsouzení, která ovšem končí v listopadu 2013 a také již citovaným záznamům v kartě řidiče. Proto byla stanovena relativně delší zkušební doba, přestože šlo o menší dopravní nehodu s lehčími následky a se zaviněním ve formě nevědomé nedbalosti.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 29.11.2012

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková